

er, saa vidt jeg ved, en Forøgelse fra 45 000 til disse 60 000 Kr. Denne Kommission har kun haft med Statsskuerne og Landboforeningernes Skuer at gøre, den har haft at paase, om de til Skuerne bevilgede Midler blev anvendt efter Lovens Regler. Men naar Staten nu sletter sine Bidrag til Præmier, hvorledes kan man saa tænke sig at opretholde et Tilsyn? Med hvilken Ret vil Staten blande sig i Reglerne for Skuernes Afholdelse og i Bedømmelsen, naar Staten ikke yder en Øre til deres Afholdelse? Det er dog et Statsformynderi, der gaar ud over de tidligere kendte Grænser. Det samme gælder naturligvis Foreningsskuerne, der ogsaa berøves Statens Støtte. Og Lovforslagets Bestemmelser her betyder endogsaa i Virkeligheden et skærpet Tilsyn med Skuerne. Landbrugsministeren skal selv bestemme Betingelserne for Anerkendelsen af en Forening, hvor mange Medlemmer der skal være — det har før været fastsat i Loven — o. s. v. Men den højtærede Minister maa ikke tro, at han kan bevare nogen Indflydelse paa Ledelsen af Skuerne — hvis der i det hele taget bliver Skuer —, naar ethvert Tilskud til deres Afholdelse er strøget. Det er et Princip, at Staten giver et Tilskud i Forhold til det, der gives af den stedlige Forening. Dette Princip stammer helt fra 1852; da var det Halvdelen, det er blevet en mindre Brøk i de sidste Aar, hvad jeg mener er uheldigt. Det er den Garanti — og en fuldgod Garanti —, som Staten har for, at dens Penge faar en fornuftig Anvendelse, at Foreningerne nok skal sørge for, at deres egne Midler, deres egen Brøkdæl faar en god Anvendelse. Men skal Foreningerne alene betale det hele, vil de selvfølgelig ogsaa føle sig myndige nok til at afvise enhver Indblanding i dette Forhold, og saa svæver Statsdyrskuekommissionen og de 60 000 Kr. til den i Luften, de vil være ganske spildt.

Men selv om nu Rigsdagen ikke vedtager dette Lovforslag, hvad jeg tillader mig at gaa ud fra, men bevilger et rimeligt Tilskud til Præmier ved Skuerne, som den har gjort hidtil, saa er jeg, uden at dette for mig er et Kardinalspørgsmaal, dog af den Mening, at Statsskuerne, det vil sige Bedømmelsen af de ældre Dyr, godt kunde lægges ind under de andre Skuer, de almindelige Landboforeningsskuer. De kan lige saa godt bedømme de ældre Dyr som de unge Dyr, idet den sidste Bedømmelse i Virkeligheden er den vanskeligste, og der gives et Tilskud til Præmiering af de ældre Dyr i Lighed med, hvad der gives til Præ-

miering af de yngre. Og efter min Mening bør det være et Tilskud, der er overensstemmende med Husdyrloven af 1912, et Tilskud, der er lig det Beløb, som vedkommende Forening anvender af egne Midler.

Kvægavlforeningerne beholder, som jeg før sagde, efter § 8 90 000 Kr. Jeg mener, at det i Virkeligheden er et for lille Beløb, det burde forhøjes til f. Eks. 120 000 Kr. Satserne for de enkelte Klasser kan der jo forhandles om, det skal jeg ikke komme nærmere ind paa. Jeg ser, der er sket en Ændring i Fordelingen af disse Beløb. Efter Husdyrloven af 1912 var det Fællesforeningerne, der gjorde Indstilling om Uddelingen af disse Præmiebeløb. Denne Bestemmelse er faldet ud i dette Lovforslag, Fællesforeningerne skal ikke mere have med Indstillingen at gøre. Jeg ved ikke, om den højtærede Minister vil oplyse, hvem han saa har tænkt sig skulde have med det at gøre. — I 4de Stykke er omtalt en Klassificering af de Dyr, der kan antages som Avlsdyr i Kvægavlforeningerne. Jeg ved ikke, hvem man har tænkt sig skulde foretage denne Klassificering. Falder Skuerne bort, eller bliver det ved Forslagets Vedtagelse gjort usikkert, om der holdes Skuer i den paagældende Egn, vil altsaa Præmieringen ikke kunne være en Rettensnor for, hvilke Dyr der kan godkendes af Kvægavlforeningen. Jeg ved ikke, hvordan man da har tænkt sig, at en saadan Klassificering skulde foregaa.

§ 9 omhandler Kontrolforeningerne. Som jeg har sagt, paaskønner jeg den foreslaaede Forhøjelse af denne Bevilling fra 120 000 til 200 000 Kr. Disse Kontrolforeninger er en af de mest nyttige Foranstaltninger, skal jeg indrømme, til Fremgang i Avlen, og det er, om jeg saa maa sige, en dansk Opfindelse. Det var i Aaret 1895, at Verdens første Kontrolforening blev oprettet, den blev oprettet her i Landet, og denne Bevægelse har gaaet sin Sejrs gang over Verden. Det er et godt Middel først og fremmest for den enkelte Landmand til af sin Besætning at udvælge de bedste Brugsdyr og Avlsdyr, og jeg finder det i høj Grad ønskeligt, at de mindre Besætninger, som har staaet udenfor, bliver i Stand til at komme med i disse Kontrolforeninger. Om det vil være praktisk at fastslaa, at de hvert andet Aar skal give Adgang for nye Medlemmer, kan man talé om. Det har naturligvis sine Vanskeligheder — naar der skal flere med, vil det i Almindelighed betyde en Omlægning af flere Foreninger —, men jeg mener, Tanken er god, og at det vil være nyttigt at give